

Mødet den 26. Novbr. 1908.

Fraværende: Harald Jensen.

1. (J. Nr. 80—1908). Regnskab for Viggo og Julie **Voigts Legat** for 1906—07.

Til Efterretning.

2. (J. Nr. 409—1908). Kirke- og Undervisningsministeriets Approbation paa Overenskomsten om **Afløsning af et Brændselsdeputat** til Holme Sognepræsteembede.

Til Efterretning. Med Hensyn til Udgiftens Afholdelse henvistes Sagen til Budgetudvalget.

3. (J. Nr. 60—1908). Ekstraktudskrift af Taksationsprotokollen for Mødet den 16. d. M. vedrørende **Ekspropriationerne** for Statsbanerne af Arealerne ved Læssøgade: Opmanden sluttede sig til de af d'Hrr. Valdemar Petersen og C. A. Nordlien ved Mødet den 18. September d. A. foretagne Ansættelser.

Til Efterretning.

4. (J. Nr. 371—1908). Til Byraadets Erklæring forelaa et Andragende fra eksecutor testamenti i Dødsboet efter Jomfru Ane Dorthea Augusta Sjelle til Justitsministeriet om Tilladelse til at foretage **Ændring** i nogle testamentariske Dispositioner vedrørende Ejendommen Matr. Nr. 537 i Munkegade, der tænkes indrettet til Fribolig for gamle og svagelige Kvinder.

Andragendet anbefaledes.

5. (J. Nr. 410—1908). Den foreliggende Indstilling fra Markudvalget angaaende Konditioner for Auktionen over **Græsningsretten paa Eksercerpladserne** tiltraadtes.
6. (J. Nr. 406—1908). Indstilling fra Brolægningsudvalget om at tillade Statsbanerne efter derom indgivet Andragende i Anledning af Landsudstillingen 1909 at lægge **Spor over Badevej** paa Vilkaar:
 - 1) at den Strækning af Kommunens og Havnens Grund, som berøres af det nye Sporanlæg, istandsættes, som Udvalget maatte forlange det,
 - 2) at Sporet paa Udvalgets Forlangende fjernes inden Udløbet af 1910,
 - 3) at Vejen efter Sporets Fjernelse istandsættes, som Udvalget maatte forlange,
 - 4) at Sporanlæggets Udførelse anmeldes paa Stadsingeniørens Kontor, og
 - 5) at Arealet vil være at ekspropriere af Statsbanerne, hvis Sporet ikke fjernes inden Udløbet af den i Punkt 2 fastsatte Tid.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 1³⁴—1908). Den foreliggende Indstilling fra Brolægningsudvalget angaaende et **Magelæg** med Ejeren af Ejendommen Nr. 155 paa Skovvejen vedtoges.
8. (J. Nr. 408—1908). Indstilling fra Kirkegaardsbestyrelsen om Tilladelse for Vaabenbrødrene til at rejse et **Krigermindesmærke** paa den gamle Kirkegaard.

Formanden meddelte, at Vaabenbrødrene ønskede Tilladelse til at rejse et Mindesmærke for faldne Krigere paa den gamle Kirkegaard, og at Kirkegaardsbestyrelsen ikke fandt noget at indvende derimod.

M i k a e l J o h a n s e n fandt Vaabenbrødrenes Tanke smuk og glædede sig over Indstillingen, som han kunde anbefale til Vedtagelse. Forøvrigt kunde han gøre opmærksom paa, at de faldne Krigere ikke helt var glemt her i Aarhus, idet der i Domkirken fandtes tre Tavler til disses Minde.

F o r m a n d e n tilføjede, at det betragtedes som en Forudsætning for Tilladelsen, at Tegning over Mindesmærket blev indsendt til Byraadets Approbation.

Indstillingen vedtoges.

9. (J. Nr. 3¹²—1908). Den foreliggende Indstilling angaaende **Efterbevilling** af Overskridelser paa Begravelsesvæsenets Konto overgik til 2. Behandling.

Udenfor Dagsordenen erindrede

10. J a k o b J e n s e n om, at Kirkegaardsbestyrelsen i Foraaret havde indleveret en Indstilling angaaende en stor Tilbygning til Kapellet paa nordre Kirkegaard og et helt nyt Kapel paa dennes ny Del, motiveret ved at de ønskede Foranstaltninger var uopsættelige og maatte være færdig inden den kommende Vinter. Indstillingen vedtoges, og Arbejdet skulde nu have været tilendebragt, men endnu var der ikke gravet det første Spadestik. De Haandværkere, som skulde udføre Arbejdet, havde Krav paa at vide, naar de kunde begynde, ja maaske kunde de endog gøre Erstatningskrav gældende overfor Kommunen, saa det var ønskeligt, om man kunde faa oplyst, hvorfor Arbejdet endnu ikke var kommet i Gang.

F o r m a n d e n erindre ikke bestemt Tidspunktet for Indstillingens Vedtagelse, hvilket dog maatte være langt hen paa Eftersommeren. Detailplanerne var derfor først blevet udarbejdet saa

langt hen paa Efteraaret, at selve Hovedbygningen ikke kunde opføres inden Vinteren. Derimod var det Meningen, at de to mindre Bygninger ved det gamle Kapel skulde være færdig inden Vinteren, men derom vilde de Herrer Jul. Andersen eller Magnus Nielsen maaske give nærmere Oplysninger.

Jul. Andersen oplyste, at man havde stødt paa forskellige Vanskeligheder med Hensyn til de ny Ligstuers Beliggenhed. Efter Planen vilde de nemlig komme til at ligge i Hovedalleen, hvad der selvfølgelig vilde se ilde ud, og hvis man vilde rykke dem nærmere til Kapellet, vilde det blive nødvendigt at fælde en Del Beplantning, hvad ogsaa var uheldigt. Man tænkte sig saa at lægge dem nærmere ud mod Sandgraven, men fra den der paatænkte Plads kunde det nødvendige Afløb ikke skaffes. Der var saa intet andet at gøre end at vende Ligstuerne modsat oprindelig beregnet, men saa kom den Vanskelighed til, at Vandet ikke kunde føres ud til Kloaken i Kirkegaardsvej, uden at der blev lagt en særskilt Ledning gennem Kirkegaarden. Til disse Bryderier var endvidere kommet, at Arkitekten var blevet syg. Naturligvis var det beklageligt, at Arbejdet ikke var blevet gennemført i den paaregnede Tid, men der var dog det Lyspunkt, at Udgiften til den ny Ledning kunde afholdes af den Sum, der var bevilget til de ny Ligstuer.

M i k a e l J o h a n s e n skulde atter henstille at give den Jord fri, som var udlagt til en ny Kirkegaard paa Marselisborg, da Tanken om denne Kirkegaard formentlig maatte være opgivet. Tabet ved at lade Jorden ligge var et Par Tusinde Kroner om Aaret, saa det vilde sikkert være heldigst, at Jorden atter kom til at sortere under Skovudvalget.

Samuel sen henstillede ikke at følge Hr. Mikael Johansens Forslag, men snarest fremme Anlægget af den ny Kirkegaard, som man ventede stærkt paa.

Jakob Jensen var godt klar over, at Bestyrelsen af Kirkegaardsanliggenderne voldte mange Vanskeligheder, men syntes dog, at Foranstaltningerne paa den nordre Kirkegaard, hvilke Kirkegaardsbestyrelsen havde betegnet som uopsættelige, burde være skredet noget raskere frem, særlig da Forarbejderne og Undersøgelserne kunde have været foretaget, inden Sagen kom for Byraadet. Han haabede dog nu, at der kom saadan Fart i Arbejdet, at dette kunde være tilendebragt, inden Vinteren var omme.

Magnus Nielsen skulde gerne indrømme, at det havde varet noget lang Tid, og at Forarbejderne kunde have været i Orden, hvad de forøvrigt ogsaa var, hvis ikke en Mængde Faktorer og Forhold udenfor det almindelige var kommet til. Nu var man imidlertid parat til at tage fat igen, og Resultatet blev sandsynligvis, at Ligstuerne kom til at ligge paa det først vedtagne Sted. Han delte fuldstændig Hr. Mikael Johansens Mening om den ny Kirkegaard og havde aldrig hørt andre end Hr. Samuel sen vente paa denne. Men maaske benyttede Hr. Samuel sen den ny Kirkegaard til at »fiske« lidt med. Tanken om den ny Kirkegaard trængte vist i det hele taget til at »træneres« lidt, inden den blev til Virkelighed, da det vilde være utilbørligt at anvende saa store Kapitaler, 200000 a 250000 Kr., til en Kirkegaard under de nuværende Pengeforhold, særlig da den nordre Kirkegaard kunde benyttes længe endnu, og da der ogsaa endnu jævnlig fandt Begravelser Sted paa Kirkegaarden i Vesteralle.

Formanden forstod ikke ganske Hr. Magnus Nielsens Udtalelser, da Hr. Nielsen dog for kort Tid siden havde været i København og forhandlet med Hr. Glæsel om at fremme den ny Kirkegaards Anlæg, som Bestyrelsen forøvrigt bestandig havde arbejdet paa. At Sagen ikke var længere fremme, skyldtes, som ofte paapeget, Byraadet selv og den uheldige Stjerne, der syntes at hvile over den. Saa snart Arkitekt Kühnell og Gartner Glæsel var færdig med Planerne, vilde Forslag imidlertid blive forelagt for Byraadet.

Olesen skulde til Hr. Magnus Nielsens Bemærkning om, at Hr. Samuelsen var den eneste, der ventede paa Kirkegaarden paa Marselisborg, oplyse, at ikke alene Hr. Samuelsen, men den største Del af Beboerne paa Frederiksbjerg ventede paa denne Kirkegaard. Han var derfor glad ved Formandens Udtalelser og haabede, at Kirkegaardsbestyrelsen ikke vilde »trænere« denne Sag, men fremme den saa meget som mulig.

Samuelsen hævdede, at mange af Frederiksbjergs Beboere ventede paa Kirkegaarden paa Marselisborg, og at der var afholdt et Borgermøde om denne Sag. Han opfattede Hr. Magnus Nielsens Bemærkning om at fiske Stemmer som en behagelig Spøg og gjorde opmærksom paa, at han havde talt for en sydlig Kirkegaard, længe før han fik den Ære at repræsentere Aarhus søndre Folketingskreds. Da Hr. Magnus Nielsen ikke syntes at have været heldig i sine Bestræbelser for at fremme Kirkegaardens Anlæg ved Besøget hos Hr. Glæsel, vilde han henstille, at et andet Medlem af Kirkegaardsbestyrelsen rejste næste Gang, for det vilde være en fuldstændig fejl Fremgangsmaade at vente med Anlægget af den ny Kirkegaard, til den gamle var fyldt.

Filt en b o r g vilde meget beklage, om der var Stemning for yderlig at opsætte Anlægget af den ny Kirkegaard. Jorden havde nu ligget hen i fem Aar, hvorved der aarlig tabtes en Lejeindtægt af 40 Kr. pr. Td. Land. Hvis Hr. Glæsel ikke kunde fremskynde Arbejdet, vilde han henstille, at man fandt en anden Mand.

F o r m a n d e n mente, at der ikke godt kunde være Tale om at overdrage Arbejdet til en anden, da Hr. Glæsel i Virkeligheden var færdig med Planerne, og man kun endnu ventede paa Overslag over, hvad det, der skulde udføres straks, vilde koste, og hvad det vilde beløbe sig til, som kunde udsættes. Han havde ofte forklaret, at Jorden ikke kunde bortforpagtes, da man til enhver Tid kunde vente at begynde paa Arbejdet, og da Byraadet selv Gang efter Gang havde besluttet en forandret Beliggenhed.

S i m o n s e n slog fast, at den sydlige Kirkegaard havde en ivrig Modstander indenfor Kirkegaardsbestyrelsen. Han glædede sig over Formandens Udtalelser, da hele den sydlige Bydel i mange Aar havde ønsket denne Kirkegaard. Beboerne derude var imidlertid taalmodige Folk, men det skulde bare have været den nordre Bydel, der saaledes havde maattet vente, saa skulde man have hørt. Vanskeligheden laa i Virkeligheden i Penge-spørgsmaalet, saa det maatte haabes, Bestyrelsen var klar til at tage fat, naar dette var i Orden. I Forbindelse med denne Sag var Spørgsmaalet om en kommunal Ligbrændingsanstalt blevet rejst, og det var blevet sagt, at det ogsaa havde forhalet Sagen. At dette ikke passede, fremgik imidlertid af, at Arkitekten havde haft Tegningerne til en Ligbrændingsanstalt færdig i over et halvt Aar. Endvidere var der vist regnet vel flot, naar der

blev gjort gældende, at Byen havde tabt 10000 Kr. ved at lade Jorden ligge, for det var ikke mere end godt tre Aar siden, at Kirkegaardsbestyrelsen fik Jorden overladt, og Tabet ved den Tisselmark kunde da højst regnet kun være 1200 Kr. om Aaret.

Magnus Nielsen havde udtalt sig privat og ikke som Medlem af Kirkegaardsbestyrelsen. Paa Grund af den finansielle Situation havde han forandret sin Anskuelse om Betimeligheden af den sydlige Kirkegaards Anlæg, som han forøvrigt aldeles ikke havde søgt at forhale. Det saa ud, som om der tilsigtedes et Overfald paa ham, men det maatte han bestemt tilbagevise, for enhver, der arbejdede sammen med ham, vilde sikkert erkende, at han tog kraftigt fat paa det, han fik med at gøre. Hvis man vilde insinuere, at han ikke skulde være kompetent til at rejse til København og forhandle med Arkitekten, saa kunde man vælge en anden, og han kunde for den Sags Skyld ogsaa godt træde ud af Kirkegaardsbestyrelsen. Turen til København havde han for Resten gjort for sine egne Penge. Planerne for et Krematorium laa færdige, og det havde vist egentlig været Kirkegaardsbestyrelsens Hensigt at fremlægge dem sammen med Planerne for Kirkegaarden. Meningen med hans første Udtalelser havde været, at han ikke kunde tænke sig, at noget Byraad paa et saadant Tidspunkt vilde bevilge 250000 Kr. til en ny Kirkegaard, og han gad se, hvor Pengene egentlig skulde komme fra.

Nørgaard syntes, det var Hr. Magnus Nielsen selv, der havde anslaaet den spøgefulde Tone, saa der var næppe Anledning for Hr. Nielsen til at tage det saa alvorligt. Han kunde kun beklage, at Jorden havde ligget saalænge unytet hen, men Be-

brejdelsen for Sagens Forhaling maatte for en meget stor Del rettes mod Byraadet selv. I Modsætning til Hr. Simonsen troede han, at Spørgsmaalet om Krematoriet havde bidraget noget til at standse Sagen. Han havde Sympati for Ligbrænding, men troede dog nok, at et Krematorium under de nuværende Forhold maatte henføres under Begrebet Luksus. Anlægget af den sydlige Kirkegaard kunde sikkert ikke holdes tilbage, for hvis man ikke fik den snart, vilde den nordlige Bydel i Løbet af nogle Aar heller ingen Kirkegaard have, men forhaabentlig drejede det sig ikke om saa store Summer, som Hr. Magnus Nielsen nævnte.

Mikael Johansen havde særlig anket over, at Jorden laa unyttet hen. Det drejede sig om 50 Td. Land, og det var over 4 Aar siden, disse blev overgivet til Kirkegaardsbestyrelsen, saa det blev nok et Tab paa 10000 Kr., inden Kirkegaarden blev paabegyndt. At Krematoriet havde forhalet Sagen, var utvivlsomt. Maaske vilde det være mest naturligt at lægge Kirkegaarden mod Vest, hvor den vilde faa en meget central Beliggenhed, særlig naar Ringbanen kom.

Jul. Andersen meddelte, at Hr. Magnus Nielsen stiltiende havde Bemyndigelse til at gøre alt for at faa Planerne udleveret, og disse kom da ogsaa, men selvfølgelig skulde man ogsaa have Overslag over Udgifterne. Med den ubenyttede Jord og de inddragne Gravsteder vilde den nordre Kirkegaard kunne gøre Tjeneste endnu i længere Tid, særlig hvis man vilde indføre Lagbegravelse. At Forslaget om Krematoriet havde forhalet Sagen, fremgik klart af, at man først var inde paa at gøre Kirkegaarden 55 Tdr. Land stor, men senere nedsatte Størrelsen til 30—35 Tdr. Land, fordi det blev gjort gældende, at dette Areal maatte være

tilstrækkeligt, hvis der blev opført et Krematorium. Arealet havde iøvrigt kun i 3 Aar været stillet til Kirkegaardsbestyrelsens Raadighed. Tanken om at lægge den nye Kirkegaard mod Vest var undersøgt, men det havde vist sig, at Jorden der var ubrugbar.

S a m u e l s e n syntes, Hr. Magnus Nielsen tog Sagen vel højtidelig. Der var aldeles ikke Tale om nogen Insinuation fra hans Side, idet han selvfølgelig troede Hr. Magnus Nielsens Ord om at have arbejdet ærligt for Sagen, men naar Hr. Nielsen kunde være med til at overgive Jorden til Skovudvalget igen, kunde man dog ikke faa det Indtryk, at Hr. Nielsen ønskede Sagen fremmet. Han troede ikke, Krematoriespørgsmaalet i nogen væsentlig Grad havde forhalet Kirkegaardsanlægget, og var enig i, at 250000 Kr. vilde være for meget, men der maatte ogsaa kunne spares en Del af de kolossale Udgifter, der var beregnet til Kapellet.

N ø r g a a r d var enig med Hr. Mikael Johansen i, at det var for stort et Beløb, der var Tale om, men der blev da ogsaa i sin Tid stillet Forslag om Reduktion. Efter alle Oplysninger at dømme var den ny Kirkegaard paatrængende nødvendig. Anlægget mod Vest var meget tiltalende, men den foretagne Undersøgelse havde vist, at Jorden ikke egnede sig.

O l e s e n havde glædet sig over at høre Hr. Mikael Johansen udtale, at en vestlig Kirkegaard vilde faa en central Beliggenhed, særlig da han havde lagt Mærke til, at Hr. Johansen i andre Spørgsmaal ikke ansaa det vestlige Kvarter for centralt beliggende.

11. (J. Nr. 383—1908). Andragende om Anlæg og Drift af en **elektrisk Omnibusrute** mellem Dalgasavenue og Varnapavillonen.

Vestesen meddelte, at Brolægningsudvalget havde undersøgt de fire Punkter: 15 Øres Taksten, Vejforholdene, Leveringen af Elektricitet til samme Pris som til Sporvejsselskabet og Betalingskasssystemet. Angaaende det første Punkt var Udvalget enigt om, at 15 Øre ikke var nogen heldig Pris, men Andragerne fastholdt, at de maatte have Adgang til at opkræve den. Da Koncessionen imidlertid maatte indeholde en Bestemmelse om, at Byen skulde have en Del af Indtægten, var der Rimelighed for, at dette Spørgsmaal kunde ordnes ved Forhandling uden nævneværdig Vanskelighed. Hvad angik det andet Punkt, Vejene, vilde disses Istandsættelse, saa de kunde bære Omnibusdriften, ialt beløbe sig til godt 12000 Kr., naar man nøjedes med at udføre Vejen fra den ny Skovvej til Strandvejen i kun 15 Fods Bredde og forbeholdt den for Omnibuskørselen. Vejen vilde dog blive saaledes anlagt, at den, naar Byen ønskede det, kunde udvides i den fulde projekterede Bredde blot ved at foretage den nødvendige Udgravning. Dertil kom endvidere Vejens Behandling med Tjære, som vilde beløbe sig til 7450 Kr., hvilken Udgift Udvalget mente, Selskabet maatte bære. Merudgiften til Vejens Vedligeholdelse inklusive Vanding vilde efter de indhentede Oplysninger fra Mühlhausen beløbe sig til ialt 1440 Kr. aarlig, som Selskabet ogsaa burde betale. Andragerne var blevet tilkaldt, men kunde ikke paa staaende Fod akceptere Forslaget. Dog stillede de sig ikke afvisende, men forbeholdt sig kun, at de 1440 Kr. maatte være Maksimum. Med Hensyn til Levering af Elektricitet kunde Udvalget tiltræde Andragernes Ønske om at faa Elektricitet til samme Pris som Sporvejsselskabet, dog med den Begrænsning, at Kommunen maatte have Ret til

at benytte Opstanderne til et Par Ledninger, hvilket Andragerne kunde tiltræde. Med Hensyn til Retten til at benytte Betalingskassesystemet, antog Udvalget ikke, der kunde opstaa Vanskeligheder. Hvis Byraadet ønskede at forhandle videre med Andragerne, henstillede Brolægningsudvalget, at der i dette Øjemed blev nedsat et særligt Udvalg.

Jakob Jensen mente, det vilde være vanskeligt for Elektricitetsværket at sende Elektriciteten saa langt uden at benytte meget svære Kabler eller uden Etablering af en Fødestation, og at dette Forhold var en Grund til ikke at indlade sig paa Projektet. Dertil kom, at Billetprisen maatte siges at være meget høj, særlig da Turistselskabet havde bebudet, at det ønskede at anlægge en Bro ved Enden af Dalgasavenue, saaledes at man derfra med Baad kunde blive befordret til Varna for 10 Øre. Det forekom ham endvidere ikke, at der var Anledning til at lade Selskabet bruge Vejene gratis, ligesom han ikke troede det heldigt at anlægge Vejen fra den ny Varnavej til Strandvejen i kun halv Bredde. Behandlingen med Tjære vilde tilmed blive meget dyr. Alt i alt syntes det anførte tilstrækkeligt at vise, at det ikke vilde være formaalstjenligt at indlade sig med Selskabet.

Mikael Johansen mente, at Byraadet i i alt Fald skulde gaa ind paa at nedsætte et Udvalg til videre Forhandling med Andragerne. Omnibusruten vilde gavne hele Byen og ikke mindst Varnapavillonen, for hvilken den vilde bevirke en højere Lejeafgift. Baade direkte og indirekte vilde Ruten være til Fordel for Kommunen, ligesom den ogsaa betegnede et Fremskridt.

Simonsen syntes ikke godt, der kunde træffes nogen Beslutning nu, da Sagen var om-

fattende og ikke burde jages igennem, og da Medlemmerne ikke havde haft Lejlighed til at sætte sig ind i den. Hr. Vestesens Udtalelser saa ret skikkelige ud, men hvorvidt de, hvad Oplysningerne angik, var tilstrækkeligt funderet, kunde der være Tvivl om. Desværre syntes det, som om Sagen skulde jages igennem, og der var fra Ritzaus Bureau over hele Landet udspreedt en Notits om, at den Sag saa at sige var i Orden, saaledes at den endelige Vedtagelse kun var et Tidsspørgsmaal. Han haabede, at der kun laa et Ønske fra Aktionærerne til Grund for denne Notits, og tvivlede om, at Vejanlægene kunde foretages for de Beløb, Hr. Vestesen havde angivet. Det var Raadet bekendt, at man ikke ansaa det for nødvendigt af Hensyn til Udstillingen at anlægge de 500 Alen Vej fra Strandvejen til Varnavejen, men skulde de anlægges, vilde Udgiften efter Stadsingeniørens Opgivelse til Skovudvalget blive 50 Kr. pr. løbende Alen, altsaa 30000 Kr. og ikke 12150 Kr. Byen var nu spændt godt for, hvad Udstillingen angik, saa den burde absolut ikke sætte sig i en saa betydelig Udgift, for at der kunde etableres en privat Omnibusdrift. Desuden vilde det være et stort Offer for Byen at levere Elektricitet til samme Pris, som den leveredes for til Sporvejsselskabet. Bestemmelsen om, at Selskabet havde Ret til at tage en mindre Betaling end 15 Øre, var nærmest morsom. I det hele taget var der saa store Udgifter forbundet med denne Sag, at det syntes mindre forsvarligt at gaa med i disse Tider.

Filtenborg fandt Sagen saa god, at den fortjente nøje at overvejes i et Udvalg. Det ny Vejanlæg maatte alligevel komme, da det var indlemmet i Planen for Vejanlægene paa Marselisborg,

og det vilde maaske bortset fra alt andet være rtgtigst allerede i Aar at foretage dette Anlæg, da der ved det vilde blive fortræffelige Villagrunde til Salg. Forøvrigt var det en gammel Vedtagelse, at det kontante Overskud fra Marselisborg kunde anvendes til Vejanlæg, og der var for Tiden Overskud, hvoraf Pengene kunde tages. Enten Omnibussen kom eller ej, burde Vejen anlægges. I det hele taget syntes Byens Udgifter ved Omnibusruten ikke uoverkommelige, særlig da det var Udgifter, der vilde komme alligevel.

Vestesen oplyste, at Elektricitetsværket godt kunde føre højspændt Strøm ud til Varna til Kørsel. Alle var vist enig om at ønske Prisen, 15 Øre, nedsat, men man maatte dog passe paa, hvis man overhovedet vilde behandle Sagen, at sætte Vilkaarene saaledes, at Ruten kunde drives. Det var aldeles ikke mærkeligt, at Selskabet var interesseret i at sætte Betalingen ned, men naturligvis maatte der begyndes med en saadan Pris, at der var Udsigt til at skabe en Rente. Med Hensyn til Tjærebehandlingen forelaa der ret gode Oplysninger fra Udlandet og til Dels ogsaa fra København, og Udvalget havde ikke noget imod her at foretage et Forsøg. Første Overtjæring kostede naturligvis mest, men Udgiften til de senere vilde være aftagende. Selv om Turistselskabet slog en Bro ved Dalgasavenuen, var Trafikken dog allerede nu saa stor, at de eksisterende Befordringsmidler langt fra kunde klare den. Det var meget rigtigt, at hele Vejanlægget vilde koste 30000 Kr., men naar Vejen foreløbig kun skulde anlægges i $7\frac{1}{2}$ Alens Bredde, passede de opgivne Summer ogsaa godt dermed, og det maatte udtrykkelig bemærkes, at ikke en Øre vilde være spildt, da Vejen blev anlagt med samme Profil,

kun med en mindre Bredde. Alle de 12150 Kr. vilde kort sagt gaa med ad Aare alligevel. Han kunde ikke se, hvorfor dette Selskab ikke skulde have Elektricitet til samme Pris som Sporvejsselskabet.

J a k o b J e n s e n ønskede oplyst, om Leveringen af Kraft til Omnibusdriften vilde foraarsage en Udvidelse af Elektricitetsværket.

V e s t e s e n besvarede dette Spørgsmaal benægtende.

J a k o b J e n s e n kunde ikke tiltræde den foreslaaede Maade at anlægge Veje paa og troede ikke, Anlægget af den ny Vej, som den blev foreslaaet, vilde gøre Jorden salgbar. Efter de givne Oplysninger lod det imidlertid til, at Tanken om Omnibusruten vilde være værd at støtte, og han kunde derfor gaa med til at nedsætte et Udvalg, som vel nok vilde komme til et saadant Resultat, at det kom med Forslag om, at Byen selv skulde overtage Anlægget af Omnibusruten. Naar private Folk ønskede at stille sig i Spidsen for et saadant Foretagende, var der nogen Grund til at antage, at det vilde blive rentabelt. Da man i sin Tid forhandlede om Sporvejen, havde Taleren ligeledes ønsket, at Kommunen selv skulde tage Affære, og det samme ønskede han nu. Hvis det saa viste sig, at det gik godt med Omnibuskørselen paa denne korte Strækning, vilde det være let for Kommunen at anlægge Linier i de Gader, hvor Sporvognen nu ikke kunde komme. Ved en saadan Fremgangsmaade vilde man desuden undgaa at forøge Sporvejsselskabets Koncession. Det glædede ham, at denne Sag var kommet saa sent frem, at den ikke kunde blive færdig, før Socialdemokraterne var i Flertal i Byraa-

det, for efter de faldne Udtalelser saa det ud til, at det var en Sag, som nok var værd at tage op.

M i k a e l J o h a n s e n syntes ikke, man kunde kalde det et Offer at levere Kraft til Omnibusruten til samme Pris som til Sporvognene, idet Værket dog paa denne Pris havde en Avance. Han kunde ikke følge Hr. Jakob Jensen i den ny Betragtning og vilde bede Hr. Jensen ikke være altfor sikker paa, at Socialdemokraterne efter Suppleringsvalget var i Flertal i Raadet. Naar en Sag som denne skulde gøres til Politik, hørte alt op, men bortset derfra var det dog vist ikke helt fair af Byraadet at tage andre Folks Ideer. Han kunde vedblivende anbefale Nedsættelse af et Udvalg.

N ø r g a a r d mente nok, at en saadan Sag kunde tages op af Byraadet, uden at den blev politisk, og syntes ikke, Hr. Jakob Jensen paa Forhaand kunde gaa ud fra, at Medlemmer fra anden Side vilde være imod den Løsning, Hr. Jakob Jensen tænkte sig.

Det vedtoges at nedsætte et Udvalg bestaaende af Formanden, Filtenborg, Jakob Jensen, Simonsen og Vestesen til at afgive Indstilling i Sagen.

